

Já jsem s úsměvem dodala: „Nevím, jak jsi na to přišel, ale ujišťuju tě, že není.“

„No tak budeme věřit tvým ženským instinktům,“ odpověděl Gabriele, a přestože se snažil, aby zněla jeho věta co nejvíc neutrálně, zaznamenala jsem v ní lehký nádech uštěpačnosti. Jeho poznámku jsem nečekala. Že by žárlil? Vždyť jsme toho muže oba poznali teprve před pár hodinami. Neměl navíc žádné právo na mě žárlit. Náš vztah byl minulostí. Svě šance propásl nebo lépe řečeno se jich dobrovolně a opakovaně vzdal před mnoha lety. I přesto jsme se měli dál velmi rádi. Občas ale, jako právě teď, bolestné aspekty naší společné minulosti nečekaně vytasily drápky a řaly. To, že neměl právo na mě žárlit, samozřejmě neznamenalo, že tomu tak nemohlo být. A možná v tu chvíli zapracoval víc než cokoliv jiného jeho instinkt. A jeho poznámka byla spíš jakýmsi vyjádřením zbožného přání než skutečného dojmu. Zbožného přání odvrátit cosi nevyhnutelného, co už se vznášelo ve vzduchu. Přece jen jsme si byli s Gabrielem několik let velmi blízcí a vzájemně jsme se znali opravdu dobře. Vycítil od samého začátku něco, co jsem si já sama v tu chvíli ještě nedokázala připustit. Že tento Sard by pro mne mohl být zajímavý. Já jsem se považovala za zadanou. Možná ne úplně šťastně, ale přesto zadanou. Problém byl v tom, že to nebyl vnitřní pocit mého srdce. Má hlava se zoufale snažila to tak mít. Život je plný paradoxů. Osobně mě přivést k muži, který by mohl potenciálně získat něco, o co on přišel a už nikdy nebude mít, to bylo zřejmě to poslední, co si Gabriele přál.

Krátce nato jsme se s Frankem, Bettinou i Gavinem rozloučili. Sešli jsme ze schodů k brance. Šla jsem jako poslední, a když jsem ji za sebou zavírala, letmo jsem vzhledla do patra ke vchodovým dveřím. Stál tam. Naše pohledy se na vteřinu potkaly. Skutečně si řekly to, co jsem měla dojem, že si řekly, nebo se mi to jen zdálo? Netušila jsem. Zavřela jsem branku a vykročila směrem k autu.

Večer jsme s Marianem a Gabrielem společně povečeřeli v penzionu a byl to opět skvělý gastronomický zážitek. *Co jsme jedli? Fregola, crostata s fíkovou marmeládou nebo is perdulas.* V určitou chvíli se Gabriele zvedl a vyšel na terasu, aby si v soukromí vyřídil pár hovorů. Ta scéna mě katapultovala o osm let zpátky do období, kdy

náš pracovní vztah přerostl v osobní a následně intimní. Jak důvěrně jsem tuhle scénu znala... Jizvy starých zranění malinko zabořily. Tyto soukromé večerní telefonáty tvořily vždy ostrou předělovou čáru mezi naším společným světem a tím, který byl jen jeho. A o kterém mi (s bravurou a obratností o dvacet let delší životní zkušenosti, než jsem měla já) vždycky říkal jen to, co sám chtěl. Když jsme se poznali, tvrdil, že se rozvádí, a vysvětloval mi, že v Itálii se silnou katolickou tradicí musí nejdříve žít lidé několik let v odloučení, než je rozvedou. Ve své mladické naivitě jsem neměla důvod mu nevěřit. Chvíli mi trvalo, než jsem pochopila, že nezávazný příležitostný milenecký vztah je přesně to, co mu vyhovuje. A že opravdu nemá v úmyslu udělat mě a mého tehdy tříletého syna součástí svého každodenního života. Že mě například nikdy neseznámí se svými dětmi. A že my dva společně nikdy nebudeme tvořit pár potažmo rodinu. Formálně rozvedený není koneckonců dodnes. Okamžitě jsem si v duchu zakázala roztáčet tu starou důvěrně známou sebedrásající spirálu. Teď už jsem to uměla stopnout. Už mě to neovládalo jako kdysi. Byl to úlevný pocit. Tahle zkušenost patřila minulosti a já jsem na ní vnitřně vyrostla.

Ano, to procitání z mého romantického snu do reality bylo tehdy bolestné. Následovalo několik let ticha. Čas většinu zahojil, i když jizvy zůstaly. Teď tu ale seděla jednatřicetiletá, mnohem sebevědomější žena, která už věděla o životě trochu víc a už si nenechala jen tak něco nakukat. Tváří v tvář té scéně jsem jasně cítila, jak moc mě zkušenost tohoto vztahu zocelila. Spolu s tím, jak mou naivitu a slepou důvěřivost dokonale roznesla na kopytech. Gabriele byl v tomto směru kvalitní životní trenážér. Nebyla jsem si úplně jistá, že si opravdu uvědomuje, že už jsem úplně jinde, než když mě coby zoufalou triadvacetiletou rozvedenou studentku s dvouletým dítětem před deseti lety poznal. Samozřejmě jsem si položila i otázku, jestli třeba nehodlá využít příležitost, která se takto sama naskytlá, zkusit to na mě po letech znovu. Znala jsem ho a to, že jsem se mezitím vdala, pro něj nemuselo představovat nepřekonatelnou zábranu. Já jsem ale rozhodně věděla, že dnes jsou věci jinak. A on to případně brzy pochopí taky.

Nakázala jsem svému systému důkladnou anestezii starých jizev. A slíbila mu, že vytvořím prostor na úplné zahojení. V některých